

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Piotr Sławomir Niedzielak
Sędziowie	SSA Halina Czaban (spr.) SSA Brandeta Hryniewicka
Protokolant	Magdalena Suchocka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku – Przemysława Sabata

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2014 r.

sprawy z wniosku **F. W.**

o odszkodowanie

z powodu apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 20 lutego 2014 r. sygn. akt II Ko 535/11

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 lutego 2014 r., sygn. akt II Ko 535/11 Sąd Okręgowy w Olsztynie na podstawie art. 552 § 1 i 2 k.p.k. a contrario oddalił wniosek F. W. o odszkodowanie i zadośćuczynienie wynikłe z wykonania względem wnioskodawcy kary, której nie powinien ponieść w sprawie Sądu Rejonowego w Szczytnie II K 100/11 (poprzednia sygn. II K 541/02).

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pełnomocnik wnioskodawcy.

Zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzucił:

- obrazę przepisów prawa materialnego polegającą na naruszeniu art. 552 § 1 k.p.k. poprzez uznanie, że odszkodowanie lub zadośćuczynienie przysługuje tylko za szkodę lub krzywdę wynikłe z wykonania (a więc nie samego orzeczenia w wyroku) kary albo z wykonania jej części, co doprowadziło do nieuwzględnienia wniosku o zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia.

Mając na względzie powyższy zarzut pełnomocnik skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy wnioskodawcy jako bezzasadna w stopniu oczywistym nie zasługiwała na uwzględnienie.

Nie sposób zgodzić się z zarzutem obrońcy wnioskodawcy, jakoby instytucja przyznania odszkodowania za niesłuszne skazanie tymczasowe aresztowanie i zatrzymanie opisana w art. 552 k.p.k. poza okolicznościami wynikającymi z niezasadnego zastosowania w stosunku do danej osoby środka zapobiegawczego lub środka przymusu miała obejmować samo wydanie orzeczenia w stosunku do osoby, w sytuacji kiedy kara, środek zapobiegawczy lub środek przymusu nie zostały w stosunku do tej osoby wykonane.

W tym miejscu należy zauważyć, iż norma zawarta w art. 552 k.p.k. w swojej dyspozycji jednoznacznie określa sytuacje, w których w przypadku ich zaistnienia wnioskodawca może ubiegać się o odszkodowanie lub zadośćuczynienie za niesłuszne skazanie, tymczasowe aresztowanie i zatrzymanie.

Szczegółowa analiza akt niniejszej sprawy w sposób jednoznaczny wskazuje, iż w stosunku do wnioskodawcy F. W. żadna z przesłanek nie zachodzi, co w konsekwencji powoduje, iż brak jest podstaw do zasądzenia na rzecz wnioskodawcy odszkodowania na podstawie art. 552 k.p.k.

Trafnie Sąd Okręgowy zauważa, że wnioskodawcy F. W. pomimo skazania go przez Sąd I instancji na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zwieszeniem (k.62-74), umorzono postępowanie toczące się w wyniku wznowienia postępowania z uwagi na przedawnienie ścigania czynu, który wnioskodawcy zarzucono.

Słusznie dalej wywodzi, że kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania ze swej istoty nie jest karą efektywnie wykonywaną, gdyż nie wiąże się z pozbawieniem wolności, od którego oskarżony jest warunkowo zwolniony. Do tej formy skazania nie ma zastosowania tryb zaspokojenia roszczeń przewidziany w art. 552 k.p.k., a połączony z nią dozór, ewentualnie obowiązki nałożone na podstawie art. 72 kk mają charakter środków probacyjnych, które z wykonywaniem kary w rozumieniu przepisów rozdziału 58 kodeksu postępowania karnego nie mogą być utożsamiane. (Tak też wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 26 stycznia 2010 r., sygn. akt. II AKa 7/10, OSAB 2010/1/25-31. Prok Pr.-wkł. 2010/10/31, LEX nr 577417).

Sąd Apelacyjny, tak jak Sąd I instancji podziela stanowisko judykatury, iż odszkodowanie lub zadośćuczynienie przysługuje tylko za szkodę lub krzywdę wynikłe z wykonania (a nie samego orzeczenia w wyroku) kary lub wykonania jej części (pkt 13 komentarza do art. 552 k.p.k. Paprzycki L.K. (red), Grajewski J., Steinborn S. LEX/El 2014).

Prawidłowe jest wnioskowanie Sądu I instancji dotyczące wykładni art. 552 § 1 k.p.k., iż zawarte w tym przepisie sformułowanie wymaga nastąpienia szkody lub krzywdy wynikłych z wykonania kary (środka zapobiegawczego, środka przymusu), a tym samym a contrario odszkodowanie i zadośćuczynienie na powyższej podstawie nie będzie przysługiwało w sytuacji, kiedy wykonanie orzeczonej kary zostało zawieszona, ani także w zakresie innych decyzji zawartych w wyroku, a nie stanowiących wykonania kary.

Samo niesłuszne skazanie, czy też umorzenie postępowania w wyniku wznowienia postępowania karnego zakończonych prawomocnym orzeczeniem nie daje podstaw do przypisania odpowiedzialności Skarbowi Państwa na podstawie art. 552 k.p.k.

Sąd I instancji szeroko przedstawił „sytuację prawną” skazanego poczynając od pierwszego wyroku skazującego w sprawie II K 541/02 z 19.05.2002r., do orzeczenia wydanego 09.05.2013r. w sprawie II K 100/11.

Wszystkie ustalenia Sądu I instancji są prawidłowe. Następujące po nich rozważania nie są również dotknięte błędem.

Zatem na tle okoliczności niniejszej sprawy nie występują przesłanki z art. 552 k.p.k., które uzasadniałyby przyznanie wnioskodawcy odszkodowania i zadośćuczynienia na podstawie niniejszej normy.

Tym samym sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji obrońcy skazanego.

HCz/Pl